

(nastavak iz prethodnog broja)

Izgradnjom kuća u Radničkom naselju i povećanom potrošnjom 1971. godine izgrađena je trafo-stanica br. 5 na uglu Partiznske i Oslobođenja. U Proletnoj (ugao sa Utrinskom) izgrađena je 1966 godine trafo-stanica br. 3, kao i trafostanica br. 6, u Ul. M. Tita, i br. 7 na uglu M. Gupca i M. Gorkog koje su skinule opterećenje sa TC br. 1. O trafostanici u naselju Šumice nema potrebe da pišem. Sada se uglavnom monriraju stubne trafostanice.

Trafo stanica kod parka bi možda još bila "živa" da je ipoštovan dogovor iz 1993. ine da se zajedničkim sredstvima MZ. i EU ugradi transformator od 630 kilovoltametra u novoizgrađenoj Ambulanti pa je data saglasnost da se priključi Ambulanta i Dom kulture da poveća grejna tela i da obe strane do grejne sezone sakupe novac i ugrade transformator. Međutim, "drugovi" iz tadašnje Mesne zajednice nisu ispoštovali dogovor sa tadašnjim tehničkim direktorom EDB, već su sakupljeni novac od samodoprinosu usmerili u izgradnju autobuskih nastrešnica. Te godine je bila vlika inflacija pa je i EU imala finansijskih problema, a struja je bila jeftina tako su se građani dogrevali na struju. Da se ne bi zbog opterećenja oštetiio transformator, na nisko-naponu je limitirana zaštita i kada naraste kritično opterećenje automatski se isključivala a to je trajalo od 11. novembra 1993. do 10. novembra 1994. godine, pa je bilo u toku dana i večeri po nekoliko prekida struje u centru sela gde su smeštene sve ustanove kao i potrošači.

Elektrodistribucija je 1994. godine Starčevo prebacila na napajanje na 20.000 volti pa je ugradnjom transformatora u Ambulanti želela da reši svoj problem jer novi i transformator veće snage mogao da se uključi na 10.000 volti a kasnije, uz prevezivanje i na 20.000 volti, do čega tada nije došlo. "Ceh" su platili građani svakodnevnim prekidima u napajanju električnom energijom.

Ovim sam želeo da opišem kakvi su ljudi tada vodili MZ, i pre Drugog svetskog rata a i posle Drugog svetkog rata, da Starčevo tako dugo nije imalo struju. Mnogi čitaoci SN ne znaju da je u Omoljici, na uglu Ulice Šabačke i JNA, 1911. godine postojao hotel i u njemu električna centrala koja je napajala 50 kuća strujom a čak su imali i filmske predstave. A od 1928. godine imalo je celo selo struju iz gasne elektrane koja je bila smeštena u dnašnjem restoranu "Šaran", gorivo je bilo petrolej. Omoljički elektrana je radila pre i padanja mraka nekoliko sati uveče a pre totalnog gašenja tri puta se gasilo na kratko radi upozorenja građana. To su mi pričale starije kolege koji su radili u sektoru koji su i danas živi i zdravi.

Kako sam ja rastao tako je rasla i elektroprivreda. Neke stvari i meni su neverovatne, ali su istinite. Po završetku osmog razreda upisao sam školu za kv radnika "Boris Kidriča", 1957-1960. Prva generacija koja je završila školu, iz Starčeva, bili su, pored mene i Paja Katana, Franja Tomašić, Pera Ložajić kao i k.v. električari (1958.) Franja Neralić i Paja Orešković i Jova Žugić. Od 1980 godine radio sam kao dispečer do 1. novembra 1999. godine kada sam otišao u penziju jer radeći kao monter 19 godina "zaradio" beneficiju od tri godine, ali na zahtev direktora radio sam 10 meseci duže pa me je zakačilo bombardovanje.

O tome bih imao interesantne stvari da pišem ali drugom prilikom.